

Слуховидецът

Слуховидецът се старее да не гледа, затова пък много добре чува. Той идва, застоява се, незабелязано се свива в някой ъгъл, заглежда се в някоя книга или в някоя витрина, слуша, каквото има за слушане, и си тръгва невъзмутим и безучастен. Той така умело изчезва, че човек би си помислил, че никога не е присъствал. Ето, вече е някъде другаде и отново се вслушва, той познава всички места, където може да се чуе нещо, попива чутото и нищо не забравя.

Нищо не забравя той, човек трябва само да го види как разказва, когато му дойде времето. Тогава той се прео-

бразява, тогава става двойно по-дебел и пораста с десет сантиметра. Как ли го прави, дали пък няма специални обувки за разказване? Дали не си подпъхва възглавници под дрехите, за да изглеждат думите му по-тежки и по-важни? Той нищо не добавя, предава всичко дословно и някои хора предпочитат да не са казвали нищо тогава. Всичките модерни апарати се оказват излишни: ухото му е по-добро и улавя по-точно от всеки апарат: нищо не се изтрива, нищо не се забравя, колкото и лошо да е то, лъжи, ругатни, клетви, всякакви непристойни изрази, псувни от далечни и малко известни езици, дори това, което не разбира, той запомня дословно и го предава неподправено, когато го поискат от него.

Никой не може да подкупи слуховидача. Когато става въпрос за ползата, която единствено той може да допринесе, той не се съобразява нито с жена, ни с деца, ни с брат. Чул е, каквото е чул, и господ не може да промени чутото. Обаче и той има своите човешки страни и както други хора имат своите празници, когато си отпочиват от работата, така и той, макар и рядко, спуска наушниците и се отказва да запаметява чутото. Това се получава, като просто се направи отново забележим, тогава той гледа хората в очите и това, което те казват при тези обстоятелства, е напълно безинтересно и недостатъчно, за да ги екзекутира. Когато е свалил тайните си уши, той е много любезен човек, всеки му се доверява, всеки с удоволствие сядат на чашка с него, разменят се безобидни приказки. Тогава никой не подозира, че човекът, с когото разговаря, е самият палач. Не е за вярване колко невинни са хората, когато никой не ги подслушва.

Превод: Пенка Ангелова